

гари и турци, всрѣдъ които Караджата заигралъ съ своитѣ ножове — така леко и изкусно, щото очитѣ останали слисани.

— Така се играе съ ножове! — викалъ той. — Ножътъ е опасна игра. Той не е за всѣкиго . . . Той е само за юнацитѣ! . . .

По-после, Караджата става още по-смѣлъ. Единъ празниченъ день, той подсуква мушкати, намѣтва абата си, качва се на седлото на игривъ конь, свива юзди и опва зенгии, па препуска изъ турската махала. Сетне спира турска сватба, спрѣчква се съ пиянитѣ чапкъни, разгонва ги и имъ отнима тѣпанитѣ и зурлитѣ . . . На втория день на Коледа той се качва на една кола, забучва на нея бѣлъ байракъ и като синъ на своето време, запѣва волни хайдушки пѣсни изъ чаршиитѣ на Тулча. Спускатъ се заптии, хващатъ го и арестуватъ въ конака. Въ ботушитѣ му е вмѣкната черкезска кама. Той и тамъ пѣе тия пѣсни.

— Защо вършишъ тия работи, Стефане? — питатъ го онбашиитѣ.

— Тѣй ми е воля! — отговаря Караджата.

— А, защо си дигналъ тоя бѣлъ байракъ? Какво искашъ да кажешъ съ това?

— Бѣлъ байракъ, хубавъ байракъ, миренъ байракъ . . . — отвърща той. — Веселя се! Нали сме въ свободна държава!